

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και τέταρτον δριβμούμεν χρόνον,
κι' Εδρα τὸ Πτολεμεόν εὐκλεῶν δγώνων.

Μάν τοῦ μηνὸς ἐνδέα
κι' σιδοβόλη στρατοῦ γενναῖα;

Ἐτος χίλια κι' ὀκτακόσια κι' ἑννενάκοντα κι' δικτό,
τὸν Ἐπει-Πασσᾶ γῇ δῶρο σὺς χαρίζω διαλεκτό.

Ποιητος δέκαδα σὺν εικοστέην,
προκοπῆς ἡμέρᾳ στοὺς Ρωμανοὺς θὰ φέξῃ.

Κι' ἔργω τῶν Ἀγγλῶν ἔβλαστο
τὸν γέρο τὸν μεγάλο.

Ἀγγλοι χρυσοφέρεται τοῦ πήραν τὴν φωνή,
γέλασσαν μαρδοὶ τύρανοι σὺν ἰσόντος τὸ φῶς του,
μὲ κλαίει κόσμος τῆς σκλαβίας στοῦ γέρου τῇ θενή,
θαρρεῖ πᾶς κάποιος χάσκης πατέρας, σύντροφός του.

Βόγγη τῆς γῆς κάθε γωνία, ποδ σ' εἰχε γάλη πατρίδα,
τὴν δικαιομένην του κορρή στεφάνωσε την, Πίστις,
στάλαις μὲ τὰ γελή του στὸν κόσμο τὴν ἐλπίδα,
πού καὶ κλεισμένα ψελανε τὸ «Δέκα ἐν Υψίστοις».

Ἐμπρὸς στὸν γέρο σπάνετε χρυσοῦ Πάνθεον θεοῖς
γιατὶ σὺν κι' ἄλλοις δὲν δὲ πῆται ταπεινωθῆτε μπρὸς μου»,
τέτοιαις χορφαῖς σὺν γέρνουντε γέρνει κι' ἡ πλάτες δῆλη,
τέτοιαις μορφαῖς μορφαίνουντε τὴν ἀσχημιά τοῦ κόσμου.

Σαβανωμένος κι' ἀφωνος ὁ γέρος ὁ μεγάλος,
γιὰ νὰ τοῦ πλέκη στέφανα κουράστηκε κι' ὁ χρόνος,
κι' ἀν' στῆς τιμῆς τὸ Πάνθεον κανεὶς δὲν ἥταν ἄλλος
αὐτὸς ὁ γέρος ἔφανε νὰ τὸ γειστή μάνος.

Ἄλε πῶς μὲ τέτοιο θάντο κι' ἡ σφαίρα θὰ χαλάσῃ,
θαρρεῖς πῶς ἡλιος λαμπερὸς σκοτεύεται καὶ σύνει,
θαρρεῖς πῶς κάτι πάραστε μέσ' ἀπ' αὐτήν τὴν πλάτη
κι' ἐπῆρε τὴν ἀλήθευτα τῆς καὶ τὴν δικαιοσύνη.

καὶ φιλῶ τὴν κάθε γύρα
ποδογύρου φλογεροῦ.

Ἐν πατρὶς τῆς φουστανῆλες
καὶ τῆς ἀνιάτοτο τρίλας,
μὲ τὸ κλέος χορτακομίνη
τῶν πολέμων τῶν τραλλῶν,
καὶ στάς δέρμας ξαπλωμένη
τῶν τροπαιῶν τῶν πολλῶν,

Κι' ἀληθῶς ἀποκαμοῦει
μὲ μυριονέρχους μέγχας,
ποὺ τῆς ἔξιτη κάθε χάζα,
σήμερον ἐδῶ περούσα
δὲ ἡμῶν τοῦ Καββαλίου,
τοῦ Ἑυλίου κι' σιδετέρου,
νεουτραλιτάδι χρούττε καὶ στὸν πόλεμον τὸν νέον
Ισπανῶν κι' Διαιρικάνων,

Μὲ πολεμικήν κανίαν,
μὲ θυρίους, μὲ πτιθένα,
χαιρετῶ τὴν Ισπανίαν
κι' δίους τῆς τούς Μεγιστᾶνας.

Χαιρετῶ τὴν Ισαβέλλα,
τὸν Σαγέστα, τὸν Σιλέσια,
τὸν Δὸν Κάρολο, τὸν Κανόνα,
μακαρίτην πρὸ κατρού,

